

Ἐν διαφόροις συλλόγοις τῆς Λειψίας, διαφόρους κοινωνοφελῆς σκοποὺς ἐπιδιώκουσιν, ἀπηγγέλησαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑπὸ σοβαρῶν καὶ πεπαιδευμένων ἀνδρῶν λόγοι, ἀντικείμενον ἔχοντες τὰ μικρὰ παιδία καὶ τόσον ἐνδιαφέροντες, ὥστε θεωροῦμεν αὐτοὺς ἀξίους νὰ τοὺς μνημονεύσωμεν καὶ ἐνταῦθα, ἀπορῶντες συγχρόνως καὶ περικοπὰς τινὰς χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων. Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς „Κοινωνοφελούς Ἑταιρίας“ ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας καθηγητὴς Χόφμαν ὠμίλησε περὶ τοῦ „Προγεύματος ἐν τοῖς σχολείοις καὶ τῆς θρέψεως τῶν μαθητῶν“. Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἐμβριθῶν παρατηρήσεων εἶπε καὶ τὸ ἑξῆς: ὅτι τὸ παιδί τοῦ σχολείου πάσχει χρονίαν πείναν. Ἡ ταχυτέρα μετουσίωσις ἐν τῷ παιδικῷ ὁργανισμῷ, ἡ συμβαδίζουσα αὐξήσις τοῦ σώματος ἀπαιτεῖ κανονικὴν καὶ συχνότεραν εἰσαγωγὴν τροφῶν. Ἐὰν τὸ παιδίον ἐκτὸς τοῦ γεύματος καὶ τοῦ δείπνου δὲν τρώγῃ ἄλλο τι ἐν τῷ μεταξύ, ἐπέρχεται βαθμικῶν ἢ χρονία αὕτη πείνα, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ δὲν εἶνε ἀλγύνῃ, δὲν τὸ ἀναγκάζει νὰ ζητήσῃ ἐπιμόνως τροφήν. Τὸ παιδίον πεινᾷ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται. Συνέπειαι δὲ τῆς ἀσυναισθήτου ταύτης πείνης εἶνε ἀναμία τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἐγκεφάλου. Αἱ πρωταῖαι ὥραι τῆς εἰς τὸ σχολεῖον φοιτήσεως, καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀπὸ 9—11, εἶνε λίαν ἀνεπιτυχῶς ἐκλελεγμέναι. Ἡ πρωτὴ τροφή, ἣν λαμβάνει ὁ μικρὸς παῖς πρὶν ἢ ἀπελθεῖ ἐκ τοῦ οἴκου, δὲν εἶνε ἐπαρκής. Περὶ τὴν 12^{ην} ἐπανέρχεται ἐκ τοῦ σχολείου ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ζητήσῃ νὰ φάγῃ ἡ μήτηρ δὲν τῷ δίδει τίποτε λέγουσα: Νὰ ἔφθασε τὸ μεσημέρι! Τὸ παιδίον πρέπει νὰ λαμβάνῃ τι μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπειδὴ ὁ μεταξὺ τοῦ προγεύματος καὶ τοῦ γεύματος χρόνος εἶνε πολὺ μακρὸς. Πρὸς τοῦτοις καὶ σύνθεσις καὶ ἡ θρεπτικὴ ἀξία τῶν τροφῶν δὲν εἶνε καθ' ὅλα ἀνεπίφογος. Ὁ αὐτὸς καθηγητὴς ὠμίλησε κατόπιν καὶ ἐναντίον τῶν συχνῶν παιδικῶν λουτρῶν, τὰ ὁποῖα ἐπαυξάνουσι τὴν πείναν, κατεδείχθησαν δ' ἐν πολλοῖς ἡθικῶς τε καὶ σωματικῶς ἐπιβλαβεῖς.

Ὡς λίαν ἀσφαλὲς προφυλακτικὸν καὶ ἱαματικὸν φάρμακον τῆς εὐλογίας τῶν παιδίων συνιστᾶται ὑπὸ τοῦ „Ερμουῦ τῆς Λιβερόλεως“ μία οὐγγία τρυγικοῦ καλλίου ἐντὸς ἡμισείας λίτρας θερμοῦ ὕδατος. Ἡ διάλυσις πρέπει νὰ πίνηται ψυχρὰ κατὰ βραχέα διαλείμματα.

Ἡ ὀνησιμότης καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ὑπελογίσθη ὅτι ἀνὰ πᾶν λεπτὸν ἀποθνήσκουσιν 67 ἄνθρωποι, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν 96,480 καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος 35,650,000 γεννῶνται δὲ ἀνὰ πᾶν λεπτὸν 70 ἄνθρωποι, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν 100,800 καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος 36,792,000.

Εἶνε γενικῶς παραδεξιμὸν ὅτι οἱ διάσημοι ἄνθρωποι ἀμείβονται πλουσιοπαρόχως καὶ οἱ μισθοὶ αὐτῶν εἶνε οἱ ἀδρότεροι μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων, οὓς ἤθελον ὀνειροπολῆσαι ἄλλου κλάδου καλλιτέχναι. Καὶ ἐν τοῦτοις οὐδεὶς ὑψίστωνος τοῦ κόσμου, ὅσον μεγάλοι καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι αἱ ἀπαιτήσεις του, θὰ ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ ἀμοιβὴν ἥς ἔτυχε δι' ὀλίγας παραστάσεις ἐν Μεξικῷ ὁ περίφημος ταυρομάχος Φρασκουόλο. Τετράκις θὰ ἐπιδείξῃ ἐνώπιον τοῦ κοινῷ τὴν τέχνην του καὶ διὰ τὰς τέσσαρας ταύτας παραστάσεις θὰ λάβῃ ἀμοιβὴν 100,000 φράγκων, ἐκτὸς δὲ τούτου τῷ παρεχωρήθῃ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃ πέμπτην παράστασιν πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἥτις θ' ἀποφέρῃ αὐτῷ κέρδος ἄλλων 30,000 τοῦλάχιστον φράγκων. Λέγεται ὅτι οἱ Μεξικανοὶ ὄχι μόνον προθύμως ἐπλήρωσαν τὸ ὑπέρρογκον τοῦτο ποσόν, ἀλλὰ καὶ χαίρουσιν ὅτι ἀντὶ τόσον εὐτελοῦς τιμῆς προσέβηλυσαν εἰς τὸ ἱποδρόμιόν των τὸν μέγαν τεχνίτην.

Διὰ τὴν παραστήσωσι καταπίπτουσιν χιόνα μεταχειρίζονται ἐν τοῖς θεάτροις τῶν Παρισίων λεπτοκομμένον λευκὸν αἰγίον δέρμα ἀντὶ χάρτου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὰ ἀλλαχοῦ θεάτρα. Τὰ θρύμματα τοῦ δέρματος ἔχουσι περισσώτερον ὁμοιότητα πρὸς τὰς νιφάδας τῆς χιόνος, πίπτουσιν ἐλαφρότερα καὶ προσκολλῶνται εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν ἡθοποιῶν. Τὴν μέθοδον ταύτην ἐμυμήθησαν καὶ πολλὰ τῶν γερμανικῶν θεάτρων.

Τετράκις κατὰ τὸν βίον του ὀφείλει πᾶς Ἰάπων ν' ἀλλάξῃ τὸ ὄνομα του. Πρώτην φορὰν ἅμα ὡς ὑπερβῇ τὸ ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του,

ἔπειτα ἅμα κηρυχθῇ ἐνήλιξ, τρίτον ἅμα ὡς λάβῃ τὴν πρώτην θέσιν, ὡς δημόσιος ἢ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος καὶ τέλος τετάρτην φορὰν ἅμα ὡς προβιβασθῇ εἰς ἀνωτέραν θέσιν. Ἐὰν δὲ τύχῃ νὰ φέρῃ εἰς τῶν προϋσταμένων του τὸ ἴδιον ὄνομα καθῆκον ἔχει ν' ἀλλάξῃ τὸ ὄνομα του καὶ πέμπτην φορὰν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη σπουδαία παρατηρήθη πρόοδος καὶ εἰς τὸν περιοδικὸν τύπον τῆς Σερβίας. Ἐν ᾧ τῷ 1878 μόνον ἐν ἐπίσημον καὶ ἐν ἡμιεπίσημον φύλλον ὑπῆρχε καθ' ὅλην τὴν χώραν, ἡδὴ ἐκδίδονται ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Σερβίας 12 πολιτικαὶ ἐφημερίδες διαφόρων ἀποχρώσεων κομματικῶν, ὁκτώ περιοδικὰ καὶ μία μηνιαία ἐπιθεώρησις. Ἐπίσης καὶ ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου δεικνύεται περισσώτερον ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν τύπον ἢ ἄλλοτε.

Ἀρτίως ἐξεδόθη ὁ γενικὸς κατάλογος τῆς γερμανικῆς βιβλιομπορίας κατὰ τὸ ἔτος 1887, ἐν αὐτῷ δὲ περιέχονται συστηματικῶς ὅλα τὰ βιβλία, ὅσα ἐξεδόθησαν τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς αὐτῶν συμποσοῦται εἰς 15,972, ὑπολειπόμενος τοῦ περυσικοῦ κατὰ 281, διότι τῷ 1886 εἶχον ἐκδοθῇ 16,253 βιβλία. Ὁ μέγιστος σχετικῶς ἀριθμὸς ὑπάγεται πάλιν εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν καὶ τὴν γυμναστικὴν, χάριν τῆς ὁποίας ἐγράφησαν 2063 βιβλία. Τὴν δευτέραν τάξιν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν βιβλίων κατέχει ἡ θεολογία μετὰ 1456 βιβλίων, μετ' αὐτὴν δ' ἔρχεται ἀμέσως ἡ ἐλαφρὰ φιλολογία, πλουτισθεῖσα τὸ ἔτος τοῦτο κατὰ 1402 νέα προϊόντα. Ἡ νομικὴ ἐπιστήμη, ἡ πολιτικὴ, ἡ στατιστικὴ καὶ ἡ κοινωνιολογία ἐπλουτισθῆσαν κατὰ 1369 βιβλία. Ἱατρικὰ συγγράμματα ἐξεδόθησαν 1082, χημικὰ δὲ καὶ φαρμακολογικὰ 867. Κατόπιν ἔπονται τὰ δημῶδη συγγράμματα καὶ τὰ ἡμερολόγια (729 τὸν ἀριθμὸν), εἴτα τὰ ἐμπορικὰ καὶ βιομηχανικὰ (725), τὰ ἱστορικὰ, βιογραφικὰ κτλ. (722) καὶ ἐπὶ τέλους τὰ εἰς τὴν καλλιτεχνίαν καὶ στενογραφίαν ἀναγόμενα (648 τὸν ἀριθμὸν). Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, κλασσικῇ τε καὶ ἀνατολικῇ, φιλολογίᾳ, ἀρχαιολογίᾳ, μυθολογίᾳ, νέαις γλώσσαις καὶ γερμανικῇ φιλολογίᾳ ἐξεδόθησαν ἐν συνόλῳ 1170 συγγράμματα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων περὶ οἰκονομίας καὶ πλουτολογίας καὶ κηπουρικῆς ἀνῆλθεν εἰς 452. Χάρται ἐξεδόθησαν 415. Στρατιωτικὰ συγγράμματα 389, διάφορα δὲ ἄλλα, μὴ ὑπαγόμενα εἰς συστηματικὴν ταξινομήσιν, ἐξεδόθησαν 387. Περὶ ἀρχιτεκτονικῆς, μηχανικῆς, ὀρυκτολογίας καὶ ναυτικῆς ἐγράφησαν 377, περὶ γεωγραφίας καὶ ἐθνολογίας 370, περὶ μαθηματικῶν καὶ ἀστρονομίας 223. Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἀναγράφονται 126 νέα βιβλία, ἐν τῇ κληρικῇ καὶ δασονομίᾳ 81, ἐξεδόθησαν δὲ προσέτι καὶ 16 συγγράμματα περὶ τῶν ἑλευθεροτεκνίων.

Ἐξακοσίας ἐβδομήκοντα ἐπτὰ Ἑταιρίας λογίων, Συλλόγους, ὡς λέγομεν ἡμεῖς, ἔχει ἡ Γαλλία, αἱ δὲ ὀγκώδεις αὐτῶν ἐπετηρίδες, αἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομέναι, δύνανται ν' ἀποτελέσωσι βιβλιοθήκην ἐκ 15,000 τόμων. Καθ' ἕκαστον ἔτος πεντακόσιοι-τοῦλάχιστον τοιοῦτοι τόμοι βλέπουσι τὸ φῶς. Μόνον ἐν Παρίσις λειτουργοῦσιν 142 τοιοῦτοι σύλλογοι, οἱ πλεῖστοι δὲ τούτων συνεστήθησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ τοῦ 1830—1880 πενηνταετίας.

Νεαρώτατος λόγιος, τρώφιμος τῶν Πανεπιστημίων τῆς Γερμανίας, ἐνθα πρὸ μικροῦ ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς του, ἅμα ἐπιστρέψας εἰς Ἀμερικὴν προσήνεγκεν εἰς τὴν πατρίδα του Χικάγον δέκα ὅλα ἑκατομμύρια δραχμῶν πρὸς ἀνέγερσιν Πανεπιστημίου ὁμοίου κατὰ τὸν διοργανισμὸν πρὸς τὸ τῆς Χαϊδελβέργης. Ὁ φιλόμοσος Κρόϊσος δὲν ἐφρόντισε νὰ καταστήσῃ τὸ ὄνομα του πασίγνωστον διὰ τῶν ἐφημερίδων, ἐν αἷς ἀναγράφεται ἡ μεγαλοπρεπεστάτη δωρεά.

Ὑπελογίσθη ὅτι ἐν τῇ Ἀνω καὶ Κάτω Σιλεσίᾳ, ἐν Σαξονίᾳ καὶ Βαυαρίᾳ τοσοῦτον ποσὸν γαιανδράκων κρύπτουσιν ἔτι τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ὥστε, ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι κατ' ἔτος ἡ Γερμανία χρειάζεται 350 ἑκατομ. τόνων καυσίμου ὕλης, ἐπὶ χίλια ἀκόμη ἔτη δὲν θ' ἀναγκασθῇ νὰ κρούσῃ ξένας πύλας, ἐνῷ ἡ Ἀγγλία μετὰ πάροδον τριῶν τὸ πολὺ ἑκατονταετηρίδων δὲν θὰ ἐπαρκῇ πλέον πρὸς ἴδιαν θέρμασιν ἐξ ἰδίων.